

El safareig de l'eixida de la Maria de Sant Vicenç

A l'Isidre li agraden les Festes de poble.

-Isidre, ho tens tot a punt- crida l'àvia des de l'ull de l'escala.

Amb el mocador de fer farcells sota el braç, baixa les escales de tres en tres i es planta al bell mig de la sala.

Dins del mocador de fer farcells, la roba que la mare li havia deixat als peus del llit i totes les joguines que els cosins de França li van regalar aquest hivern. Bé, totes no. Les més petites i fàcils de portar.

Als cosins de França els veia poquet. Però quan es veuen, sempre li donen moltes joguines i molta roba bona per aprofitar.

Els seus cosins de França van néixer el mateix dia i el mateix any, tres anys abans que l'Isidre. El dia que van néixer van sortir als diaris del poble on viuen. tot un fenomen!

-Mai em surt la paraula que diuen els grans per explicar que són iguals com tres gotes d'aigua i nascuts el mateix dia- es diu a ell mateix, mentre palpa el cul del mocador per confirmar que porta totes les joguines noves,

-Us he dit que m'encanten les Festes Majors?- crida quan s'adona que tota la família va i ve atrafegada amb els preparatius de la partida.

Amb el crit aconseguix que tothom es quedi quiet i en silenci, però la calma dura només uns segons.

És divendres i marxen a passar el cap de setmana a Ca la Maria de Sant Vicenç, que fa anys. I és Festa Major al poble!

Això vol dir que a Ca la Maria durant tres dies hi haurà una bona pila de membres de la família i amics entrant i sortint.

La Maria té una casa molt gran i enrevesada. Però el que més li agrada a l'Isidre de la casa de la Maria és l'eixida que té al costat de la cuina. És com entrar a un altre mon. Fins i tot la llum canvia un cop passes per la porta que va de la cuina a l'eixida.

I els safareigs que hi té, plens fins dalt de tot d'aigua entrant i sortint de l'un a l'altre. Aixetes gotejant i piques vessant l'aigua que està en constant moviment, fent sorollets que musiquen barrejant-se amb els remenars de culleres i olles a la cuina i els cants dels ànecs, gallines i altres bèsties que conviuen en comunió amb plantes verdes que venen de dalt i de baix, un cep cargolant-se per la balconada del primer pis, un roser de flors vermelles com la sang abraçant el forjat del peu de la llum, i també podriem dir que enmig de tot hi viu un liler, que no se sap on està plantat, però que sabem que hi és, perquè entre el munt de fulles, branques i verd, de tant en tant un ramet de flors liles treu el nas.

Anar a Cala Maria de Sant Vicenç era tota una aventura que feia que l'Isidre estigués nerviós, neguitós, emocionat uns quants dies abans d'anar-hi.

